

expeditionen och deras familjer och jag stod i kinesiska regeringens tjänst.

Så länge vi hade lastbilen med oss hade vi kunnat fortsätta ännu två dagar mot väster. Men den terräng vi genomforskat den 9 december var sådan, att den icke kunde forceras ens av den lättade lastbilen. Här hjälpte varken spadar eller kanfasmattor. För var tionde meter fastnade bilen i den mjuka, sugande stoftmarken och det kunde ta en timme att få den flott igen.

Vi beslöto därför att lämna lastbilen, Serat och Djomtja vid läger n:r 135 och själva med personbilen följande morgon, den 10 december, göra en helt kort tur ned till Lop-depressionens jämna botten och, sedan vi nått denna, vända om och i samlad kolonn återvända till Anhsi.

Klockan 10.17 bröto vi upp mot VNV och voro redan efter tre minuter nere i depressionen, vars mark var grusklädd och på vissa ställen vit av saltinkrusteringar. Bakom oss stannar mynningen av den lilla dal vi följt och framför oss utbreder sig den jämna slätten. Terrängen sjunker omärkligt mot väster och vi åka över ett par svagt antydda strandlinjer.

Efter 23 minuters färd på mark som väl nätt och jämnt bär personbilen och tvingar oss till långsam fart och där lastbilen hjälplöst skulle fastna, nå vi en mesa, femton eller tjugumeter hög och förvillande lik ruinen av en gammal borg, ett väldigt lerblock med delvis vertikala sidor, med i allmänhet horisontal, ibland något rubbad lagring. Här stanna vi en stund